

чаше да се гордѣе съ своето познаване на класическата старина; говорѣше всѣкога съ риторически патосъ и до преклонна възраст се обличаше много елегантно по най-последната мода.

Когато управляваше вѣроизповѣдното отдѣление въ министерството у Йосифъ Иречекъ дождаха и много православни епископи и архимандрити — буковински, сръбски и далматински; най-оригиналенъ отъ тѣхъ бѣше черновишкиятъ митрополитъ Хакманъ, бѣлобродъ старецъ, който помнѣше дори Наполеоновитѣ времена въ Галиция и Буковина. Отъ поляцитѣ идѣха у Йосифъ Иречекъ князь Георги Лубомирски, голѣмъ чешки приятелъ, и почти всѣка година презъ своитѣ пжтувания рускиятъ сенаторъ, прочутиятъ юристъ Ромуалдъ Хубе. Почесто се вестяваше Ф. Каницъ, рисувачь и пжтописецъ, родомъ отъ Будапеща, горе долу самоукъ, който отъ кореспондентъ на илюстриранитѣ вестници полека лека стана голѣмъ познавачъ на Сърбия и България.

Отъ университетскитѣ виенски професори между познатитѣ на Йосифъ Иречекъ бѣха главно Симони, прекрасенъ познавачъ на Алпитѣ, сжщо тѣй единъ видъ самоукъ, който на пжтъ да бжде аптекаръ, стана полека лека професоръ по география, и езиковедецътъ Фридрихъ Мюллеръ, който следъ много десетилѣтия посрещна Константинъ Иречека като новъ колега въ виенския университетъ, въ качеството си на деканъ нея година.

Съ словенеца Миклошичъ бащата Иречекъ бѣше всѣкога въ сношения, които се продължиха и отъ сина. Миклошичъ, заможенъ човѣкъ, живѣеше въ собствена кжща въ Йосифския кварталъ. Той бѣше съ енергично лице и голѣми мустаци, безъ всѣкаква романтичностъ и сантименталностъ; ала при туй събирачъ на характерни анекдоти. Самъ работѣше за десетъ души, съставяше грамадни граматически съчинения и обемисти речници, каквито сега обикновено работятъ мнозина учени заедно или цѣли академии. Разбира се че ставаше заранъ много рано — въ тъмно и никжде не ходѣше освенъ въ университета и библиотеката. За лекциитѣ не се грижеше много и малко искаше да знае за семинарни упражнения. Бѣше повечето ученъ отколкото учителъ. Съ Константина Иречекъ го сближаваха по-късно дори до смъртта му († 1891 г.) разни студии: правнитѣ старини на южнитѣ славяни, взаимнитѣ сношения между румъни, албанци, гърци и славяни, издаването на гръцки сръдновѣковни грамоти и т. н.

Константинъ Иречекъ още като гимназистъ се запозналъ съ французския геологъ Ами Буе, авторъ на познатото съчинение „*Turquie d'Europe*“ (1840 г., 4 части). Буе бѣше потомъкъ на французскитѣ емигранти; родилъ се е на 1794 г. въ Хамбургъ, училъ медицината въ Единбургъ, а следъ това жи-